

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kochan

Protokolant: Magdalena Wujda

**przy udziale Ewy Bernackiej - Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia - Śródmieście
po rozpoznaniu sprawy:**

D. M. (1) (M.),

syna M. i J. z domu D.

urodzonego (...) w L.

PESEL (...)

i

Ł. Ż. (1),

syna K. i K. z domu M.

urodzonego (...)r. w O.

(...)

oskarżonych o to, że:

w dniu 16 listopada 2013r we W. z podwórka przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia trzech pojemników na śmieci, tj. mienia o łącznej wartości 710 zł na szkodę (...) S.A.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

I. przyjmując że czyn oskarżonych stanowi wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 278 § 3 k.k., na podstawie art. 66 § 1 i 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko D. M. (1) i Ł. Ż. (1) warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku;

II. na podstawie art. 629 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i 624 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od każdego z oskarżonych koszty sądowe w wysokości 70 zł, zwalniając od wniesienia opłaty.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. M. (1) i Ł. Ż. (1) pracowali w jednej firmie. Ł. Ż. (1) chciał dorobić. Nakłonił D. M. (1), by ukradli plastikowe kosze na śmieci i sprzedali je chętnym. W dniu 16 listopada 2013 r. oskarżeni z podwórka przy ul. (...) we W. zabrali w celu przywłaszczenia trzy pojemniki na śmieci (1 o poj. 1100 l oraz 2 po 240 l) o łącznej wartości 710 zł. Rzeczy te schowali w samochodzie. Pojazd do kontroli zatrzymali policjanci. W czasie kontroli auta ujawniono pojemniki na śmieci, które zwrócono pokrzywdzonemu - (...) A. we W..

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego D. M. – k. 19-21, 48

wyjaśnienia oskarżonego Ł. Ż. – k. 26-28, 48

notatka urzędowa – k. 1

protokół zatrzymania Ł. Ż. – k. 2

protokół zatrzymania D. M. – k. 3

protokół przeszukania auta – k. 4-7

oświadczenie o odbiorze rzeczy przez pokrzywdzonego – k. 8, 12

zawiadomienie o przestępstwie, zeznania świadka W. B. – k. 9-10

zeznania świadka P. B. – k. 13

D. M. (1) (ur. 1971) posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest tokarzem, obecnie nie pracuje, jest żonaty, ma dwoje dzieci, nie był karany, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.

Ł. Ż. (1) (ur. 1984) posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest elektromonterem, obecnie nie pracuje, jest stanu wolnego, ma jedno dziecko, nie był karany, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego D. M. – k. 19-21, 48

wyjaśnienia oskarżonego Ł. Ż. – k. 26-28, 48

karta karna D. M. – k. 22

karta karna Ł. Ż. – k. 30

dane o D. M. – k. 31, 47

dane o Ł. Ż. – k. 32, 47

Stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości Sądu i nie był przez żadną ze stron kwestionowany. Obaj oskarżeni, zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu przed Sądem przyznali się do winy. Obaj w postępowaniu przygotowawczym złożyli obszerne wyjaśnienia, wskazali, jaka była ich motywacja i sposób działania.

Wyjaśnienia obu oskarżonych są całkowicie wiarygodne. Potwierdzają je, równie wiarygodne, zeznania świadka P. B. – funkcjonariusza Policji i przedstawiciela pokrzywdzonego (...) A. – W. B.. Obrazu dopełniają dokumenty z czynności

przeprowadzonych w sprawie: protokół zatrzymania Ł. Ż., protokół zatrzymania D. M., protokół przeszukania auta, oświadczenie o odbiorze rzeczy przez pokrzywdzonego.

Nie ma zatem żadnej wątpliwości, że oskarżeni, wspólnie i w porozumieniu, dokonali kradzieży w rozumieniu znamion opisanych w art. 278 § 1 k.k. Sąd jednak, biorąc pod uwagę okoliczności przedmiotowo-podmiotowe przyjął, że czyn oskarżonych stanowi przypadek mniejszej wagi w rozumieniu § 3 cyt. artykułu.

Przez wypadek mniejszej wagi należy rozumieć czyn zabroniony realizujący znamiona typu podstawowego, którego stopień społecznej szkodliwości oraz wina sprawcy są znacznie niższe niż w typowych wypadkach popełnienia przestępstwa typu podstawowego, a nie są jeszcze tak małe, że można je uznać za znikome w sposób odejmujący czynowi charakter przestępczy. Wypadek mniejszej wagi cechuje zagrożenie niższym ustawowym wymiarem kary. Jak podkreślił Sąd najwyższy w wyroku z dnia 9 października 1996 r. (sygn. V KKN 79/96) sformułowanie to jest czynnikiem wartościującym, a tym samym - mało precyzyjnym i ocennym, którego interpretację i praktyczne zastosowanie ustawodawca pozostawił orzecznictwu sądowemu i doktrynie. Trzeba dodać, że w nauce prawa karnego zaznaczyły się w tej kwestii trzy stanowiska: całościowe, które zrównuje zakres elementów decydujących o wypadku przestępstwa mniejszej wagi z zakresem wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary; przedmiotowo-podmiotowe, określające zakres kryteriów wypadku mniejszej wagi według elementów przedmiotowych i podmiotowych danego czynu; przedmiotowe, ograniczające się wyłącznie do przesłanek związanych ze stroną przedmiotową czynu.

O przypadku mniejszej wagi wielokrotnie wypowiedział się Sąd Najwyższy, jakkolwiek stanowisko Sądu nie było jednolite (por. wyroki z: 19 marca 1970 r. Rw 179/170, OSNKW 1970, z. 7-8, poz. 83; 6 lutego 1973 r. V KRN 516/72, OSNKW 1973, z. 9., poz. 112; 29 sierpnia 1978 r. VI KRN 207/78, OSNKW 1978, z. 12, poz. 142; 14 maja 1980 r. V KRN 90/80, OSNKW 1980, z. 9, poz. 75; opowiadające się za ujęciem przedmiotowo-podmiotowym uchwały: z 15 lipca 1971 r., VI KZP 42/70, OSNKW 1971, z. 11 poz. 163; z 22 grudnia 1978 r. VII KZP 23/77, OSNKW 1979, z. 1-2, poz. 1).

Sąd Rejonowy opowiada się za ujęciem przedmiotowo-podmiotowym, dzieląc większość stanowisko w tej sprawie. Rozgraniczenie typu podstawowego od typu uprzywilejowanego przestępstwa ze względu na wypadek mniejszej wagi było więc w niniejszej sprawie kwestią kwalifikacji prawnej. Osobno natomiast Sąd rozpatrywał osobowość sprawcy, opinię, poprzednią karalność, zachowania się przed i po dokonaniu przestępstwa, a także nagminność czynów tego rodzaju i inne okoliczności mające wpływ na wymiar kary. Znamiona podmiotowe, takie jak wina, motywy czy cel działania, są nierozłącznie związane z czynem, dlatego oczywiście weszły w zakres rozważań o przypadku mniejszej wagi. W ocenie Sądu, przy kwalifikowaniu czynu przestępczego, należy zatem uwzględnić wszystkie jego znamiona, zarówno przedmiotowe, jak i podmiotowe. Spośród znamion strony przedmiotowej czynu istotne znaczenie miały dla Sądu w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo; zachowanie się i sposób działania sprawcy; użyte przezeń środki; charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu, a także odczucie szkody przez pokrzywdzonego; czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu. Z elementów podmiotowych rozważenia wymagały przede wszystkim: stopień zawinienia oraz motywacja i cel działania sprawcy. W stosunku do wszystkich wypadków przestępstw mniejszej wagi przewidzianych w ustawodawstwie karnym znajduje wyłącznie zastosowanie wina umyślna. Z tej perspektywy ważne są zatem odcienie umyślności: premedytacja, dokładność w przygotowywaniu przestępstwa, upór w dążeniu do osiągnięcia przestępczego celu, a z drugiej strony: przypadkowość, wpływ innej osoby, obawa przed skutkami odmowy działania, itp. Jak się powszechnie przyjmuje, jeżeli rozpoznanie znamion czynu ujawni występowanie istotnych elementów łagodzących, a nawet częściowo ekskulpujących sprawcę (zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych), mających przewagę nad elementami o pejoratywnym wydźwięku, to wówczas dany czyn zakwalifikować trzeba jako wypadek przestępstwa mniejszej wagi, a nie jako podstawowy typ przestępstwa. Wypadek mniejszej wagi jest to bowiem uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych.

W tych zatem okolicznościach Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że kradzież trzech pojemników na śmieci o wartości 710 zł (przy wartości wykroczeniowej 400 zł) przez dwóch dotąd niekaranych sprawców, którzy przy zatrzymaniu

przyznali się do winy, wskazują, że zarówno rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, jak i zachowanie się i sposób działania sprawców, ewidentnie pokazujący akcydentalność przestępnego zachowania, a wręcz, co sami podali, ewidentnie z głupoty, użyte przezeń środki (de facto wyłącznie auto); charakter i rozmiar szkody wyrządzonej, a także odczucie szkody przez pokrzywdzonego (pojemniki zwrócono pokrzywdzonemu), czas, miejsce popełnienia czynu (11.00 rano), brak premedytacji, uporu w dążeniu do osiągnięcia przestępnego celu - pozwalają przyjąć istnienie przypadku mniejszej wagi.

Z uwagi na zagrożenie karą i podmiotowe elementy sprawy (niekaralność, przyznanie się do winy, skrucha, wstyd sprawców – eksponowany i widoczny w postępowaniu przed Sądem) wskazywały, że możliwe i wychowawczo skuteczne będzie danie szansy sprawcom, której sprawcy ci nie zmarnują. Z tych powodów Sąd warunkowo umorzył postępowanie wobec obu oskarżonych na okres próby wskazany w sentencji. W ocenie Sądu obaj oskarżeni nie powrócą do przestępstwa, uszanują wyrok Sądu i wykorzystają dany im kredyt zaufania. Nie ma potrzeby by karać ich surowiej, bo kara surowsza nie spełni wobec nich „lepszego” funkcji prewencyjnej.

Z uwagi na możliwości majątkowe i zarobkowe obu sprawców, ich sytuację rodzinną, Sąd zasądził od obu oskarżonych koszty częściowo, tj. w wysokości 70 zł (czyli pełne koszty procesu), zwalniając jednakże od uiszczenia opłaty.